

laciho rekursu zůstatí bez povšimnutí, podotýká se však, že též podle zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. jest z á s a d n í p o d m í n k o u rozluky manželství pro nepřekonatelný odpor bez ohledu na to, zda jde o žalobu či o žádost, s o u h l a s d r u h é h o m a n ž e l a, a to zejména i v případech Šu 18 tohoto zákona, kde po uplynutí tří let od provedeného soudního rozvodu je toliko tvrzený nepřekonatelný odpor pokládati za prokázaný, pokud výsledky ústního jednání tomu neodporují, a ž e j e d i n o u v ý j i m k o u z t é t o z á s a d y j e s t, že uplynula tři léta od provedeného soudního rozvedení a ž e j d e o m a n ž e l s t v í, r o z v e d e n é p ř e d p ů s o b n o s t í t o h o t o z á k o n a. Jinému výkladu brání již jasný doslov Šu 16 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. a článku II. nařízení vlády republiky Československé ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n. a nebylo by lze k jinému výkladu dojít ani tenkrát, kdyby v zákoně první dva odstavce Šu 16 písm. a) byly spojeny v odstavec jediný, jak tomu ještě bylo ve zprávě právního výboru ze dne 28. prosince 1918, tisk 298, pokud se týče v dodatečné jeho zprávě ze dne 15. května 1919 (tisk 1007). Pokud si stěžovatel tvoří k odůvodnění svého mylného mínění, že po uplynutí tříleté lhůty souhlasu druhého manžela vůbec zapotřebí není, tedy ani v případech, kde manželství bylo rozvedeno po působnosti rozlukového zákona, zcela libovolnou úpravu Šu 16 tohoto zákona, dlužno zdůrazniti, že takový způsob výkladu zákona není přípustným (§ 6 obč. zák.).

Čís. 3506.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Dle Šu 13 g) jest dostatečným důvodem rozluky padoucí nemoc, dosáhnoucí takového stupně, že do doby 365 dní jejího trvání po sobě jdoucích spadalo šest záchvatů, při čemž jest čítati dobu tu od každého záchvatu zvláště, a stačí k rozluce, když nemoc, dosáhnoucí této síly kdykoli za svého trvání, nepominula v čase rozsudku.

(Rozh. ze dne 19. února 1924, Rv I 943/23.)

Žalobu manžela o rozluky manželství pro manželčinu padoucnici o b a n i ž š í s o u d y zamítly, N e j v y š š í s o u d uznal dle žaloby.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňuje právem důvod Šu 503 čís. 4 c. ř. s. Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce, zamítnuv žalobu proto, že ode dne vynesení rozsudku zpět počítaje bylo u žalované zjištěno jen 5 záchvatů padoucnice za rok. Náhled jeho, že roční dobu § 13 g) manž. nov. je počítati zpět ode dne rozsudku, nesrovnává se se zákonem. Jako důvod rozluky j : v tomto sporu uplatněna padoucí nemoc, jež dle Šu 13 g) manž. nov. je dostatečným důvodem, trvá-li aspoň rok s nejméně šesti záchvaty ročně. Odvolací soud převzal skutkové

zjištění, že žalovaná strana trpí touto nemocí (t. j. trpěla v den rozsudku) aspoň od 22. ledna 1921, kdy byl zjištěn první záchvat, jenž v rozsudku přichází v úvahu. Tím dána je první podmínka rozluky dle Šu 13 g) manž. nov., po případě Šu 17, dle něhož nelze vysloviti rozluky, pominul-li stav uvedený v Šu 13 g). Dle zákona nedostačuje padoucí nemoc sama o sobě, nýbrž je k nároku na rozluky manželství nutně zapotřebí buď přidružené duševní choroby, neb intensity, jevíci se v určitém množství záchvatů v určité době, a sice stanoví zákon nutnost nejméně šesti záchvatů v době roční. Touto dobou je rozuměti 365 dní po sobě jdoucích. Zákonodárce nestanovil počátečního ani konečného dne této doby, ježto nemohl určení intensity nemoci učiniti závislým na nahodilé okolnosti, jakou je na př. vynesení rozsudku, jež může se státi písemně v neurčité době více dní po skončení řízení, nebo může býti přičiněním druhé strany oddalováno a pod. I procesní soud, jenž tuto dobu čítá ode dne vynesení rozsudku, postřehl uvedený nedostatek, neboť nemohl zjistiti, zda v posledních dnech před vynesením rozsudku, jehož dobu přesně stanovil, nedostavil se další (v tomto případě šestý!) záchvat padoucnice, a pomohl si jen tím, že pro tento případ poukázal žalobce na § 530 čís. 7 c. ř. s. To není správné, ježto nemohl by žalobce tohoto prostředku užiti v případě, kdy doba vynesení rozsudku zůstala mu neznáma, a také proto, že nelze spor o rozluky manželství rozhodnouti s výhradou dalšího sporu. Je proto podle Šu 13 g) manž. nov. dostatečným důvodem rozluky padoucí nemoc, dosáhnuvši takového stupně, že do doby 365 dní jejího trvání po sobě jdoucích spadalo šest záchvatů, při čemž jest čítati dobu tu od každého záchvatu zvlášť, a stačí k rozluce, když nemoc, dosáhnuvši této síly kdykoli za svého trvání, nepominula v čase rozsudku. Pro tento spor zjistily nižší soudy, že spadá u žalované do roční doby od 22. ledna 1921 8 záchvatů, od 23. února 1921 10 záchvatů a od 1. října 1921 šest záchvatů. Z té skutečnosti, že v době od 1. října 1922, t. j. výročí záchvatu ze dne 1. října 1921, do 1. listopadu 1922 (sdělení ústavu chorobných) po případě 4. listopadu 1922 (den vynesení rozsudku), tudíž v době 30 až 34 dní, nebyl u žalované zjištěn opětý záchvat, nelze po příkladu nižších soudů souditi na zmírnění nemoci, vylučující žalobní nárok, a jest, jak z předchozího přehledu je patrné, pro tento spor bezvýznamnou náhodou, že právě do doby roční před vynesením rozsudku spadá jen pět záchvatů.

Čís. 3507.

Předpis Šu 6 nařízení ze dne 11. dubna 1917, čís. 162 ř. zák. netýkal se zápůjček líhu. Lhostejno, že při zápůjčce byl líh meztím výše zdaněn.

(Rozh. ze dne 19. února 1924, Rv I 1568/23.)

Tvrdíc, že zápůjčila žalované v září a říjnu 1916 tři sudy líhu, domáhala se žalující firma jich vrácení. Oba nižší soudy žalobě vyhověly, odvolací soud mimo jiné z těchto důvodů: Neprá-